

FEBRUAR

Matic Irman Kolar

Februar je s svojimi 28 dnevi hitro stekel mimo nas. V tem mesecu smo se spomnili našega največjega pesnika Franceta Prešerna in uživali v podaljšanem vikendu za 8. februar, Prešernov dan. Devetošolci smo imeli tudi informativne dneve, ki pa so potekali, razmeram primerno, na daljavo. Pridno smo sodelovali pri različnih literarnih natečajih, del naših prispevkov si lahko tokrat preberete tudi v spletnem časopisu.

Po mojem mnenju pa je daleč največja novost tega meseca konec samotestiranja v šolah. Vsi smo zelo veseli, da se je situacija z virusom izboljšala in upamo, da bo tako tudi ostalo. Smo pa ta mesec obeležili tudi Valentinovo, praznik zaljubljenecv. Upam, da je na ta dan vsak dobil vsaj toplo prijateljsko besedo.

Ajda Oblak

Dogaja se ...

INFORMATIVNI DAN

V petek, 11. februarja 2022, smo učenci 9. razredov dopoldan preživel doma ob svojih računalnikih. Ob deveti uri smo se priklopili na spletne strani šol, ki nas zanimajo.

Jaz sem "obiskala" Gimnazija Celje Center, saj me zanima šolanje na smeri predšolska vzgoja. Naš informativni dan se je pričel ob devetih. Najprej smo si ogledali predstavitev šole, ki je bila enaka za vse smeri. Ob 9.30 uri smo se priključili na predstavitev posameznih programov, kjer so nas seznanili s smerjo, za katero se zanimamo.

Profesorji so nam predstavili različne aktivnosti in delo v različnih razredih. Na kratko so predstavili sebe in predmet, ki ga poučujejo. Ob 10.15, ko je bilo konec uradnega dela, smo se lahko prijavi v skupne klepetalnice in poklepetali z učenci, ki že obiskujejo to šolo. Ti so nam odgovorili še na nepojasnjena vprašanja in dileme. Informativni dan smo zaključili ob 11. uri. Predstavitve na šoli mi je bila res zelo všeč in sem po informativnem dnevu prepričana, da bom prvega septembra, če bom seveda sprejeta, zakorakala skozi vrata Gimnazije Celje Center kot bodoča vzgojiteljica.

Ajda oblak, 9. a

Že nekaj časa razmišljam o vpisu na srednjo zdravstveno šolo, zato sem si 11. februarja, ko je bil informativni dan, ogledala predstavitev šole kar na računalniku.

Ogledala sem si Srednjo zdravstveno in kozmetični šolo Celje, smer zdravstvena nega. Predstavili so nam šolo, program, učilnice ... Po uvodnem delu predstavitve smo se razdelili glede na smer, za katero se zanimamo. Izvedela sem več o samem šolanju, praksi in zaposlitvi. Predstavitve mi je bila všeč in me je prepričala, da se bom vpisala na to srednjo šolo.

Informativni dnevi bi bili veliko boljši in bolj zanimivi, če bi lahko potekali v živo, vendar so se vsi potrudili, da bi nam šolo dobro predstavili tudi preko spleta.

Neja Kunavar, 9. a

ODBOJKA

V torek, 15. 2. 2022, je na naši šoli potekalo medobčinsko tekmovanje v odbojki za starejše deklice. Za zmago so se potegovale osnovnošolke iz osnovnih šol Zgornje Savinjske doline.

Prvo tekmo so naše predstavnice odigrale proti učenkam OŠ Nazarje in prepričljivo zmagale. Drugo tekmo so odigrale proti Rečici in ravno tako prišle do zmage. Sledil pa je finale, kjer so se igralke zbrale in prišle do velike finalne zmage. Naše učenke, ki so veljale za favoritinje, so vse igre odigrale na visokem nivoju in tako prišle do zaslužene zmage in uvrstitve na področno tekmovanje.

Zahvala pa seveda tudi vsem navijačem, ki ste prišli športno spodbujati naše igralke.

Našo ekipo so zastopale:

Hana Železnik
Vita Železnik
Ema Brezovnik
Lina Ujčič Vrhovnik
Manja Bastelj
Živa Marolt
Kaja Budna
Ema Adrinek
Vita Hriberšek
Eva Rajh
Nika Rajh
Liana Lesjak Ledinek

Želiva jim veliko uspeha tudi v nadaljnjem tekmovanju.

Neja Kunavar in Tjaša Veber, 9. a

Navdihnili nas je Prešeren

SODOBNI POVODNI MOŽ

V Ljubljani veseli se odvijal je ples,
se muz'ka je čula do Celja in čez.
Le eno dekle je samo ostalo,
veliko ljudi je Urško poznalo.

Urška bila je zelo prevzetna,
težava bila je to kar konkretna.
Vsak, ki na ples jo je povabil,
si kasneje želel je, da to bi pozabil.

Naenkrat se črn mustang tu ustavi,
mladenič v njem pa Urško pozdravi.
Iz avta skoči, jo prosi za ples,
in Urška ni mogla odreči, zares.

Začela plesati sta čisto počasi,
kot polž, ki mirno počiva na terasi.
Nakar se mladenič zelo razburi,
da se ustavijo kazalci na uri.

Zdaj se par zelo hitro vrti,
ljudje prestrašeni so čisto vsi.
Neurje ustvarilo strašne je valove,
ki so z lahkoto podrli mostove.

Iz prijema plesalčevega se Urška izvije,
se iz strahu v mustanga hitro skrije.
Mladenič se hitro ji v avtu pridruži,
ko ključke obrne, mustang zaruži.

V trenutku valj divji iz Ljubljan'ce se dvigne,
v njem avto izgine, še preden kdo migne.
Na Facebooku še isti dan vidiš objavo:
»Ali morda ju odneslo je v Savo?«

Matic Irman kolar, 8. b

URŠIKA ZALA

Bila je prevzetna Uršika zala,
ki zelo rada je plesala.
Ko na ples povabili so jo,
zavrnila je vsakega, žal ji ni bilo.

Godci so igrali, vsi so plesali,
le Uršika zala par je iskala.
Ko dolgčas ji je postalo,
pravega je spoznala.

Hitro, hitro zaplesala sta,
čeprav glasba je ugasnila.
Četudi se nista poznala,
sta naprej še dolgo plesala.

Vesela bila je zelo,
ker plesal je z njo.
Uršika zala zadihana je postala,
a on želel še naprej je plesati z njo.

Miru dal ji ni,
a kar naenkrat stemni.
Od takrat Uršika zale več ni.

Tinkara Šmon Potočnik, 8. b

Natečaj Evropa v šoli

MODRO ZLATO

Mozirje, prihodnost

Draga prababica!

Čeprav ne vem, ali lahko bereš moje pismo, te moram obvestiti. Zgodilo se je! Ostali smo brez pitne vode. V zadnjih letih se je količina pitne vode na planetu drastično zmanjšala. Spomnim se, ko si mi razlagala, kako je bilo z vodo v tvojih časih. Spomnim se, ko sem sedela na tvojem krilu in ti prisluhnila, ko si mi pripovedovala o pomanjkanju vode v Afriki. Takrat se mi je zdelo vse to tako oddaljeno in neresnično. V tistih časih nisem imela stika s to težavo. Kljub temu da si me vztrajno opozarjala in mi prigovarjala, naj vendar varčujem z vodo in pazim nanjo, sem le zavila z očmi.

Pripovedovanje o Afriki pa sem vzela kot zgodbo. Nisem si mogla predstavljati, da bi kot desetletna deklica sama hodila po vrče z vodo. Ta mi je bila vedno na dosegu rok.

Sedaj pa je vse drugače. Že nekaj let se ne umivamo več s pitno vodo kot v mojem otroštvu. Posodo smo do nedavna pomivali z vodo iz dokaj čistega potoka, sedaj moramo iti po pitno vodo v oddaljeno mesto. Vsak mesec nam dodelijo 10 l na osebo. To je odločno premalo, zato se moramo drugače znajti. Zadnje dneve meseca pijemo prekuhano vodo z bližnjega potoka, z njo kuhamo. Kljub vsemu imamo še srečo. Glede na to, da živimo na podeželju, je naš vodni vir še dokaj čist. Veliko težje je v mestih. Tam uporabljajo vodo iz močno onesnaženih rek. Zadnje čase so se začele pojavljati različne bolezni. Kljub temu da ti prej nisem verjela o tovorjenju vode afriških deklic, to sedaj počnem tudi sama. Me pa malce skrbi. K našemu potočku se zadnje tedne zgrinja vse več ljudi. Na začetku le nekaj okoliških vasic, sedaj pa prihajajo tudi iz oddaljenih mest, saj je voda tam tako rekoč neužitna. To kar se je takrat dogajalo v Afriki se sedaj dogaja po vsem svetu, je pa tam sedaj še veliko huje. Tam je vode že skoraj zmanjkalo. Ljudje umirajo od dehidracije, vsak dan se na vse kriplje borijo za kapljico ali dve in se odpravljajo na dolga potovanja proti Evropi v upanju, da bodo lažje živeli.

Na svetu je zavladala panika. Industrija se je ustavila. Najbolj je svet prizadelo zmanjšanje obratovanja živilske industrije. Po svetu se je razpasla lakota, saj je živil na trgu izjemno malo. Trenutno smo odvisni od lastnih vrtov in od naklonjenosti vremena. Zadnje čase ni dosti padavin in podtalnice so že dolgo onesnažene.

Države so vsa sredstva namenile obratovanju čistilnih naprav. Voda na svetu je, ampak je preveč onesnažena, da bi si lahko z njo na kakršenkoli način pomagali. Svet poskušamo rešiti s prečiščevanjem vode. Globoko smo zabredli in želim si, da bi te poslušala, da bi vsi poslušali. Kljub temu da verjamem, da nam bo uspelo prebroditi to težko obdobje, pa se zavedam, da je po toči zvoniti prepozno. Čiste vode, ki je včasih tekla iz pipe, ne moremo vrniti nazaj. Voda je sedaj najpomembnejša in najdražja stvar na svetu. Voda je modro zlato.

Če bi lahko, bi ljudem iz preteklosti sporočila:

»Varčujte z vodo, voda je zlato. Že sedaj varčujte z njo, tovarne prilagodite, saj boste prehitro ostali brez vode. Bodite hvaležni za vsak dan, ko iz vaše pipe priteče kristalno čista prozorna tekočina. Še vedno ni prepozno, še vedno lahko rešite svet.«

Tvoja pravnukinja Ajda

(Ajda Oblak, 9. a)

VODA SPREGOVORI

Zemlja, sedanost

Drago človeštvo!

Pišem vam, saj imam občutek, da ste name pozabili. Verjetno nehote, saj verjamem, da vaše misli okupira veliko manj pomembnih stvari. Pogostokrat sem že slišala pogovore o nečem čemur pravite politika, šola, služba, moda, ljubezen ... a vseeno bi bilo lepo in pametno, če bi se kdaj spomnili tudi name.

Tečem že dolga leta. Moja življenjska pot se je začela kmalu potem, ko se je naša Zemlja začela ohlajati. To so bili dobri časi. Vse je bilo tako mirno in nič ni motilo mojega toka in lepe melodije žuborenja. Počasi sem se razlivala po Zemljini površini. Prekrila sem jo celo, a to ji ni bilo všeč. Tarnala je, da ji zakrivam pogled na Mars (zelo ji je bil namreč všeč). Imeti tolikšno moč nad Zemljo mi je bilo neizmerno všeč in nisem se imela namena umakniti. Nekoč sva se glede tega tako sprli, da je iz Zemlje izbruhnil vulkan. Zgodilo se je tako nenadno, da je presenetilo še Zemljo. Od takrat je izbruhnilo še nekaj vulkanov in prisiljena sem se ji bila umakniti. Nastala je površina suhe zemlje, ki ji vi zdaj pravite kontinent. Če me spomin ne vara, ste tega poimenovali Pangea. Z njim je bila Zemlja zelo zadovoljna. Medtem ko se je Zemlja trepljala po rami, sem imela jaz večje težave. V globinah me je začelo nekaj črvičiti, bolje rečeno "bakterijati", saj so se v meni začele razmnoževati bakterije. Najprej jih je bilo čisto malo, komaj za kakšno kapljico. Potem pa sta iz ene nastali dve, iz dveh štiri, iz štirih osem ... in tako naprej, dokler v meni ni mrgolelo na milijone in milijone bakterij. Zemlja mi je seveda zavidala, zato me je prosila, če lahko nekaj svojih bakterij spravim na kopno in jim omogočim življenje. Imelo me je, da bi ji rekla ne. Ampak Voda nikoli ne odkloni izziva.

Lotila sem se načrta – kako bakterije spraviti na kopno, da bi bile vseeno odvisne od mene, vode. Težava bi se namreč lahko pojavila, da bi drugi planeti želeli naseliti bakterije na sebi. In tega preprosto nisem mogla dovoliti. Medtem se je v meni pojavila gneča. Bakterij je postalo preveč. K sreči so to uredile same. Začele so se združevati, najprej v majhne skupine, nato v malo večje in nastale so prve živali. To mi je dalo misliti: če bodo živali živele na kopnem, se bodo morale premikati, saj bodo primorane iskati hrano, zaradi mene pa bi morale ostati tudi na obalah, saj bodo potrebovale tudi vodo, in spet bi se lahko zgodilo, da bi nastala gneča. Sama

kljub svoji modrosti nisem mogla najti rešitve. Za pomoč sem se obrnila na Zemljo. Ugotovili sva, da me lahko iz tekočega stanja spremeni v paro in nazaj. Uparila me je in del mene se je v molekulah dvignil v ozračje. Na primerni višini so se združile v oblake in ko jih je bilo dovolj, so padle na Zemljo v obliki kapljic. Prvi dež. Ta je bil zelo močan. Trajal je kar nekaj Zemljinih obratov okoli osi. Ko je končno ponehal, je del mene ostal na kopnem v obliki gromozanskih luž. Te luže pa niso povsod ostale na površju. Ponekod sem poniknila v tla in stekla na vrh kakšne velike vzpetine. Tam sem prodrla skozi skalo in stekla v dolino. Ko sem to naredila nekajkrat, je to postala moja stalnica. Ker pa se je Zemlja bala, da jo bom, če bom preveč prosto in nenadzorovano tekla, spet zalila, se je na delih, kjer sem tekla najpogosteje, malo uklonila in mi naredila pot.

Vse je bilo pripravljeno na prihod prvih živali na kopno. Žal pa sem, kot izgleda, ponujala preveč dober dom za živali, saj se nobena izmed njih ni želela preseliti na kopno. Če bi to povedala Zemlji bi bila preveč žalostna. Iskala sem razlog, ki bi prepričal živali, da bo življenje na kopnem tudi čudovito. Kot po naključju pa je ravno takrat v naše osončje priletel eden izmed slanih kometov. Za tiste, ki se sprašujete, kaj sploh to je: slani kometi so čisto navadni kometi, ki še kot mladi odtavajo daleč od mlečne ceste v eno izmed slanih galaksij, od koder se vrnejo slani. Če si predolgo z njimi te začnejo motiti, a brez njih skoraj ne moremo več. Počnejo najrazličnejša dela. Ta, ki je prišel v naše osončje, je bil poštar. Nosil je križanke za Neptun (ta je veljal za enega izmed najmodrejših planetov), revije o lepoti za Venero, Saturnu pa je prinesel nekaj pisem od "prijateljice" iz Andromede. Bil pa je zelo neroden in nepreviden. V naše osončje je prišel tako hitro, da se ni mogel pravočasno ustaviti, zaletel se je v Zemljo ter priletel naravnost vame. Kljub temu, da se je hitro pobral in odšel dalje, je v meni pustil nekaj soli. Dovolj, da je vsa voda, ki ni bila na kopnem ali v oblakih, postala slana. Večine sol sploh ni motila, nekaterim je bila celo všeč. Seveda pa se vedno najdejo izjeme. Posamezne živali so se zmrdovale in vihale še nerazvite nosove: »Fuj, fej. Kaj je zdaj to? Ni mi všeč tvoj okus Voda,« so tarnale. »To je prava mora. Ne moremo živeti več v tem slanem ... slanem ... morju. Popravi to.« Priznam, da mi je poteklo potrpljenje in sem jim zabrusila nazaj: »Pa pojdite na kopno, če vam kaj ni prav.« Nisem si mislila, da bodo imele hrbtenico in to zares naredile. Ampak so. Moje težave so bile rešene.

Na kopnem so imele živali veliko prostora, celo preveč, če mene vprašate. Jedle so in rastle. In po nekaj milijon letih so postali pravi dinozavri. Življenje je takrat postalo kar lepo. Že lep čas ni nikogar nič motilo. Dinozavri so imeli vodo in hrano, Zemlja življenje na kopnem in jaz svojega. Ne vem, zakaj sem mislila, da bo Zemlja zadovoljna. Seveda ni bila. Iskreno vam povem, ona ni z ničemer zadovoljna. Zdaj jo je motilo to, da lahko drugi planeti vidijo najino življenje le enkrat na njen obrat. Ker je kontinent le en, ga Merkur in Uran nikoli ne moreta gledati sočasno. Moje potrpljenje z njo je bilo na tankem ledu. Sama sreča, da sem tako bistra. Drugače ne vem, kako bi se lahko spomnila tako dobre ideje. Pangeo sem ločila na sedem delov. To je bil dolgotrajen proces. Najprej sem ustvarila reke, ki so začele ločevati kontinent. Pomagala je tudi Zemlja, saj drugače ne vem, če bi mi sploh uspelo. Nastalo je 7 lepih neenakomernih celin in nekaj prikupnih otokov.

Življenje se je počasi vračalo v stalne tokove. A Zemlja je zdaj želela ustvariti še več otočkov, saj je ji je Venera povedala, da so to svetlobno leto zelo v modi pegice. To je bila zame kaplja čez rob. Zemlja ni znala biti hvaležna za življenje, ki sej ji ga dala. Vedno je želela nekaj več. Zato sem ji pokazala, da ji ga lahko tudi vzamem. Vso svojo moč sem usmerila v to, da sem naredila zelo velik cunami in zalila vse celine. Doba dinozavrov je minila. Življenje na kopnem tako ni več obstajalo. Mislim, da sem Zemljo naučila lekcije. Od takrat naprej me je redkokdaj prosila za kakšno stvar, nič več pa za nepotrebne lepotne spremembe ali neuporabne stvari, da bi se počutila boljše od ostalih planetov.

Življenje se je počasi začelo vračati na kopno. Težave pa so začele naraščati. To je bilo v času krize med Jupitrom in Soncem. Na kratko: Jupiter se je po osončju bahal, kako je najmogočnejši, največji, najpomembnejši. Podobno kot jaz, se je tudi sonce počutilo zapostavljeno. Kot da ga nihče v osončju ne ceni več. Začelo je stavko – 10 tisoč let z malo do nič Sonca. Vsem planetom je to povzročalo velike težave. Venerina lepota je začela bledeti, Saturnovi prstani, ki mu jih je podarila "prijateljica" iz Andromede, so se začeli počasi izgubljati v vesolju, Pluton, ki je bil včasih skoraj večji od Zemlje, se je zaradi mrazu skrčil, tako da zdaj ni več večji od lune. Največ težav pa sva po mojem mnenju imeli midve z Zemljo. Živali, ki so se komajda prilagodile na življenje na kopnem, so se morale malodane takoj prilagoditi na zelo

nizke temperature. Bilo je težko, a z malo najine pomoči nam je uspelo. Po koncu te nesrečne ledene dobe pa se je začel razvijati človek.

O njegovem razvoju verjetno veste več kot jaz, a spomnim se, kako sva bili z Zemljo veseli, ko je prvemu človeku uspelo prižgati ogenj. Ali ko ste izumili kolo. Razvijali ste se zelo hitro. Niste bili ne največji, ne najmočnejši, ne najhitrejši, a ste si kljub temu podredili cel vaš planet. Nastajalo vas je vse več in več. Napredovali ste hitreje kot katera koli vrsta, ki je do zdaj živela na Zemlji. Bilo vas je čudovito gledati, a hkrati zastrašujoče. Upala sem, da vam vaš napredek ne bo stopil v glavo. Šlo vam je odlično. Vaši predniki so spoštovali naravo, z njo živeli. Spoštovali so vodo. Počasi pa se je zgodilo točno to, česar sem se bala. Začeli ste graditi tovarne za pridelovanje kaj pa vem česa: mogoče vaših oblek ali kakorkoli jim pravite. Saj s tem ni nič narobe, če mi le ne bi škodovali s tem. Izumili ali odkrili ste strupene snovi, iz katerih izdelujete vam popolnoma vsakdanje stvari, vse odpadke pa zmečete vame. Življenje v meni počasi umira. Duši se pod težo vaših odpadkov. Pod težo plastike, ki je ne uporabite več kot enkrat, nato pa brezbrizno vržete v oceane, morja in celo reke. Tečem že skoraj od kar se je Zemlja prvič zavrtela in zagotovo tečem odkar je v MENI zadihala prva bakterija. In v vsej tej dobi na Zemlji nikoli ni ena vrsta bila krivec za toliko izumrlih vrst, tako v vodi kot na kopnem, kot človek. Že nekajkrat sem vas opozorila z raznimi nevihtami, cunamiji, cikloni ... A nič ni zaleglo. Vaše glave je prevzel uspeh kakršnega na Zemlji še ni bilo. A z veliko močjo pride velika odgovornost. In vi je ne jemljete resno. Mogoče se vam zdi, da ste majhni, da vaša dejanja ne vplivajo na nekaj tako mogočnega, kot je voda ali Zemlja. Pa ni res. Vaša dejanja lahko spremenijo Zemljo samo. Na dobro ali na slabše. In zaenkrat ne izgleda, da gre Zemlji od rojstva človeka na bolje. Moč je v številkah in vas je veliko. Začnite čistiti za sabo, začnite pobirati plastiko iz morja ... naredite NEKAJ, preden naredim kaj jaz. Mojega potrpljenja je veliko, a kmalu bo poteklo. Če ne boste vašega ravnanja vzeli v roke, se za vas ne bo končalo nič bolje kot za dinosavre. Vaša usoda je v vaših rokah. Čas teče.

Srečno!

Voda
(Upam, da še čim dlje čista.)

Lina Ujčič Vrhovnik, 9. b

HVALNICA VODI

Zanemarjamo te že vsi
in vate mečemo smeti.
A ti življenje nam dala si,
zato bi ti hvaležni morali biti vsi.

Zakaj to počnemo?
Odgovora ni!
A po tihem vemo,
da za nas naredila si mnogo reči.

Za nas izdolbla si doline,
da nastale so planine,
ki nato obdale so kotline,
ki so prečudovit biser naše domovine.

Pozimi pa zamrzneš,
da lahko se drsamo,
pobeliš vse vrhove,
da po njih se spuščamo.

A življenja ne daješ samo nam.
Nudiš dom najrazličnejšim,
živalim in rastlinam,
kjer njih dom je ocean.

Hvala ti za vse stvari,
ki nam jih podarjaš ti,
solza ledenih gora in planin,
jutranja rosa ledenih rastlin.

KATARINA SLEMENŠEK, 6. b

ČE VODE NI

Reke in potoki,
oceani in morja,
od tu torej izvira
vsa naša voda.

Ljudje in živali jo potrebujemo
za pitje in umivanje,
prav tako želijo si rastline,
da padajo z neba padavine.

Kaj pa se zgodi,
če vode več ni?
Brez dežja ne bi bilo hrane,
torej lakota nastane.

Vsi bi bili umazani,
ker se ne bi umivali.
Žeja bi bila huda,
voda bi bila (in tudi je) zato nuja.

Brez vode bi vse življenje na Zemlji
kaj kmalu ugasnilo,
zato skrbimo zanjo
in verujmo vanjo.

EVA UGOVŠEK POZNIČ, 6. b

SVET SE REŠUJE Z MAJHNIMI KORAKI

Danes smo se pri geografiji učili o vodi na planetu Zemlja. Učiteljica nam je pokazala, da je na Zemlji 70 % vode, 30 % pa kopnega. Povedala je tudi, da zaradi tovarn pogine veliko morskih in rečnih živali. Nato je neki učenec vprašal: »Zakaj pa pogine toliko živali?« A preden je učiteljica odgovorila, je zvonilo. Naročila je, naj se razdelijo v skupine po štiri in napišejo plakat ter pripravijo predstavitev. V eni od skupin so bili Lanek, Lanči, Edek in Videk, skupina pa se je poimenovala Ločki pobalini.

Ko je bilo konec šole, so šli peš domov. Pogovarjali so se, kako bodo zbirali podatke ter pisali ali risali plakat. Zmenili so se, da bosta Videk in Edek iskala podatke, Lanek in Lanči pa bosta pisala in risala plakat. Dobili se bodo v soboto pri Edeku doma. Ko je Videk bral članek o želvah, je prebral, da je želva z imenom Trdonja pojedla plastično vrečko, ker je mislila, da je meduza. K sreči so jo rešili pravočasno, sicer bi lahko poginila. Zdaj se zdravi v akvariju Morske biološke postaje, ko pa si bo opomogla, jo bodo spustili v morje. Nadeli ji bodo elektronsko napravo, s katero bodo sledili njen položaj. Ko je Videk bral to zgodbo, je Edek izbrskal zgodbo o

morskih ribah. Veliko vrst morskih rib umre zaradi razlite nafte, ki jo prevažajo ladje. Rešijo jih lahko, saj imajo posebno opremo, ki lahko omeji razlitje nafte in spere živali, ki so prišle v stik s to tekočino. Tudi morske ptice pristanejo kdaj v nafti in tudi njih poskušajo rešiti v čim večjem številu. Ko pa je Edek prebral do konca, je Videk našel zgodbo o kitih, ki umrejo zaradi odpadlih ribiških mrež. Ko kit plava v morju, se zaplete v mrežo in počasi tone v globino. In ker tudi ribiči preveč lovijo, zmanjkuje rib in zato uporabljajo nasilne načine lovljenja. Še posebej pa so prizadete korale in celotni koralni grebeni, ki se sušijo in počasi umirajo. Ker se ozračje in morje segrevata zaradi izpušnih plinov, ki prihajajo iz avtomobilov in tovarn, nihče ni varen pred tem.

Končno so dokončali plakat in predstavitev. Prišla je ura geografije in Ločki pobalini so bili pripravljeni, da pokažejo svojo raziskavo. Na vrsti so bili drugi. Predstavitev je tekla gladko. Učiteljica jim je rekla, da so predstavitev dobro pripravili, zato jih je ocenila z odlično oceno.

Ampak več od petice jim je pomenilo, da zdaj vedo, kako je v svetu pomembno, da ne kupujemo veliko plastike in plastičnih izdelkov, saj lahko tako rešimo kakšno želvo. Da bi omejili prevažanje nafte, bi hodili kar peš. Da bi se zmanjšalo število odpadnih mrež v morju, pa poskusimo pridelati čim več hrane kar na domačem vrtu. Z nekaj truda je vse mogoče!

LAN UJČIČ VRHOVNIK, 6. b

VODA

Modre, zelene ali prozorne,
šumeče, stoječe in dereče,
vse prečudovite ste,
saj živalim bivališče dajete.

Sladke, slane,
v tolmunih, jezerih in morjih zbrane.
Poletnih počitnic se veselim,
ker v vas lahko se ohladim.

Žejo in ogenj lahko pogasite
ali pa veliko škode naredite.
A strinjamo se vsi,
da življenja brez vode ni.

KAJA BUDNA, 6. b

ZAKAJ JE VODA TAKO POMEMBNA?

"Voda je osnovni vir življenja. Ne dovolimo, da odteče."

Zdravo, sem Julija in obiskujem 8. razred osnovne šole. Ura je deset, torej je čas za malico. Ko si umivam roke, opazim napis, pripet na steno nad umivalnikom. Nanj je napisana poved, ki mi je dala misliti. Res me zanima, kaj je eko-krožek, ki je po celi šoli nalepil plakate, želel povedati z napisom "Voda je osnovni vir življenja".

To seveda pomeni, da brez vode ne moremo živeti. Saj vem, da si se že naveličal te povedi. Slišiš jo na vsakem koraku. Ampak, ali si kdaj pomislil, v čem je globlji pomen? Rastline potrebujejo vodo za fotosintezo, sproščajo pa kisik. Kisik vdihavamo. Ob razmišljanju sem postala žejna. Najprej sem se spomnila na kozarec vode. Vedno, ko razmišljam o njej, bi jo rada pila. Pa je že nekaj na tem! Spila sem kozarec vode in sklenila, da si bom na listek zapisovala vse, kar bo povezano z vodo. Zazvonilo je. Kmalu se vrnem. Do takrat pa pomisli, kaj voda pomeni zate. Voda je povsod okoli nas. Tudi mi smo iz vode! Ne šalim se, naše telo predstavlja 70 % vode. Neverjetno!

Pouka je konec. Odpravljam se domov. Ta junij je zelo vroč in najraje bi skočila v bazen. O, poglej, spet voda! V vročih dneh se z njo ohladimo in osvežimo. Tudi to gre na listek. Ko sem bila še v šoli, sem ti poskušala razložiti prvi del povedi. Skoraj sem pozabila na drugi del: "Ne dovolimo, da odteče." Kaj bi bilo, če bi voda odtekla? Ali česa ne bi bilo? Bi še sploh obstajalo življenje na Zemlji? Ob tej grozni misli se ustrašim. Ampak mislim, da mi zaenkrat še ni treba pretirano skrbeti. Ogromno vode je še shranjene v ledenikih. Mogoče bi jo lahko vzeli od tam, če bi je zmanjkalo tu. Poleg tega pa imamo tudi ogromne oceane. A v oceanih je veliko soli. Če bi jo želeli koristiti, bi si morali izmisliti kakšno napravo, ki bi odstranila sol, saj sol v tolikšnih količinah ni zdrava za človeka. Si kdaj pomislil, kakšno srečo imajo morske živali in rastline, ki so ves čas v vodi? Če bi bila riba, mi poleti ne bi bilo vroče v osvežujoči reki ali oceanu.

Mami me je poklicala in mi rekla, naj pomijem posodo. Ko sem pomivala, sem ugotovila, da pomivam z vodo. Kakšno naključje! Mogoče pa je voda res vsepovsod. Tudi to gre na moj listek. Če se spomniš, sem v šoli popila kozarec vode. Vsak človek bi moral spiti vsaj en liter. Naše telo potrebuje veliko vode. Vsaka celica potrebuje vodo, da lahko sploh živimo. Mogoče ti en liter zveni veliko, a v resnici sploh ni. Voda nam pomaga tudi prečistiti telo. Vem, da zveni čudno, ampak je res. Voda gre s hranilnimi snovmi, ki jih prejmemo z zaužitjem hrane do vsake celice in se zamenja z odpadnimi snovmi. Odpadne snovi gredo skozi izločila iz našega telesa. Enostaven način, da se očistimo "od znotraj". Ampak to seveda ni dovolj. Za higieno poskrbimo tudi tako, da se vsak dan stuširamo. Voda je vsak dan nepogrešljiva. Po treningu veliko spijem in se stuširam, saj naše telo s potenjem tudi izloča vodo.

Pogledala sem skozi okno in zagledala mami, ki je na vrtu zalivala rože - z vodo. Opazila sem, da je šipa na oknu umazana, zato sem se lotila čiščenja - z vodo, seveda. Brez vode ne bi bilo urejenega in očiščenega stanovanja.

Utrujena sem. Celo popoldne sem razmišljala o vodi, njenem pomenu za mene, za človeštvo.

Ker je zunaj toplo, odprem okno preden zaspim. Ko vse potihne, zaslišim potok, ki me uspava.

Jutro je. Sanjala sem o krasnem potovanju z ladjico. Spomnila sem se, da voda prinaša tudi zaslužek. Pomisli na turizem. Ladjica vozi po vodi. Turisti pa si pogosto ogledujejo tudi kakšne slapove. Kako zanimivo!

Pojem zajtrk, spijem kozarec vode in se odpravim v šolo. Prvo uro imamo etiko. Pogovarjamo se, kako različne pogoje življenja imamo ljudje po svetu. V nekaterih delih sveta porabijo tudi več kot uro hoda, da pridejo do vode, ki pa ni vedno čista. Ob misli na to me zaboli trebuh. Afriška plemena se mi res smilijo. Nepravično je, da nekateri nimajo čiste vode, drugi pa jo porabljajo čisto po nepotrebem!

Konec ure je. Učiteljica nam da domačo nalogo. Narediti moramo čim bolj zanimiv miselni vzorec na poljubno temo in ga predstaviti sošolcem. Mislim, da je že očitno, katero temo si bom izbrala.

Zdaj nekako razumem, zakaj je voda res osnovni vir življenja in ne smemo dovoliti, da odteče. Kaj šele, da bi jo po nepotrebem točili. Kadarkoli se nam lahko zgodi, da bomo molili le za eno kapljico.

Zdaj veš, kaj pomeni "Voda je osnovni vir življenja. Ne dovolimo, da odteče". To niso zgolj besede, ampak nekaj veliko globljega.

Če želiš razumeti, moraš raziskati.

KAPLJICA SREČE

Prebudila sem se. Padala sem z ogromno hitrostjo. Nisem vedela, kaj se dogaja. Pljusk! Padla sem v lužo takšnih, kot sem jaz. *Kaj se dogaja? Ali sanjam?* Neka starejša kapljica je bila ob meni, panično sem jo vprašala: »Ali se spet dogaja?« Pokimala je in tiho zamrmrala nekaj, česar nisem razumela. Pogledala sem kapljice, med katere sem padla. Nisem vedela, ali naj bi me bilo strah ali naj bi bila vznemirjena. Zatisnila sem oči, ko je name padlo še več kapljic.

Občutila sem, da se je nekaj pod mano začelo premikati. Vse kapljice so začele kričati, ko se je hitrost premikanja pospešila. Starka, ki je bila še vedno stisnjena ob meni, je spala in se zbudila le, ko jo je katera od mlajših prebudila iz globokega spanca. Plavale smo med kamenjem, kjer so se podile ribe. Kako lepo bi bilo biti riba in plavati nasproti vsem nam! Bile so tako lepih barv, vsaka je imela drugačne vzorce lusk. Želela sem si biti svobodna ter plavati samostojno. Vendar mi kaj takega ne bi uspelo, saj sem bila prelahka, da bi lahko plavala nasproti tolikšni količini vode. Nisem imela dovolj moči. Za kaj takega bi morala vaditi vsak dan z osebnimi trenerji, pa še vedno mi ne bi uspelo.

Premikala sem se za drugimi kapljicami. Opazila sem, da nekatere kapljice niso lepe in prozorne kot jaz, bile so temne, rjave in umazane. Njihovi obrazi so bili umazani in poškodovani, čeprav bi se lahko v tolikšni količini vode sprali. Imele so zatisnjene oči in nekatere so kričale v bolečinah. Strmela sem v kapljice, ko me je stran potisnil velik kos plastike in me ranil.

Naenkrat me je povleklo v kanal. Bilo je še bolj umazano kot v reki. Globlje v kanalu sem opazila veliko podgan. Bile se kar prikupne s svojimi noski ter velikimi ušesi. Tekale so sem ter tja in skakale v zrak. Kanal je bil zelo globok, saj smo bili v njem že kar dolgo časa. Globlje kot smo plavale, več je bilo tam tudi smeti. Brez vseh teh človeških smeti bi bil svet res lepši! Naenkrat je moje misli predramilo zaustavljanje.

Vse je potihnilo, vsi kriki, smeh, šepetanje in pogovor kapljic. Odprle so se reže in povleklo nas je vse notri. Ostale smo tiho v zastrašujočem dogodku, ki ga nismo pričakovale. Sama česa takšnega še nisem doživela. Očitno so se ljudje spet spomnili nečesa novega, nikoli ne razočarajo! Padle smo v ožjo cev. Vse je bilo iz kovine. Morale smo skozi različne čistilne pripomočke. Zaslišala sem krike in se

obrnila proti zvoku. Umazane in poškodovane kapljice so pripomočki posrkali v drugačne cevi. Strašljiva pot se je končala dokaj kmalu in spet se je zaslísal smeh in pogovor kapljic.

Eno od kapljic sem slišala reči: »Komaj čakam, da to povem svoji babici!«

»Jaz pa svoji hčerki!« je odvrnila druga.

Srce mi je okamenelo. Nikoli nisem imela družine, želela pa sem si občutiti ljubezen, ki te ogreje. Po cevki smo plavali še dolgo časa in v žalosti sem zaprla oči in zaspala. Prebudil me je hrup. Niso bile kapljice. Hrup se je zdel zabaven in vesel. Odmeval je po vsej cevi. Slišal se je kot petje neke skladbe. Pesem je bila poskočna. Ob petju sem lahko slišala tudi korake. Oseba, ki je pela, je očitno tudi plesala. Toplina sreče se je razlezla po mojem celotnem telesu. Na mojem obrazu se je prikazal nasmeh. Še bolj napeto sem poslušala razigrano dogajanje v prostoru. Razbrala sem, da gre za človeški glas, da je vesela plesalka deklica.

Njeno veselje se je končalo, ko je v sobo privihral nekdo drug. Zakričal je na ubogo dekletce: »Spet si dobila negativno oceno! Zakaj se ne potrudiš bolj? Ves čas mi praviš, da se učiš. Če se že toliko učiš, zakaj imaš potem samo slabe ocene?«

Deklica je z žalostnim in krhkim glasom odvrnila: »Saj bom popravila.«

»Tiho, pojdi si umiti roke, kosilo je na mizi. Potem bratu pomagaj pri učenju ter pospravi sobo, čisto je umazana!« je nesramno in ostro odvrnila starejši človeški glas.

Zaloputnila so vrata sobe. Zaslíšala sem tih jok. Verjetno je prihajal od deklice, ki se je le nekaj sekund nazaj smejala in prepevala ob zvoku glasbe. Tih jok se je kmalu spremenil v glasnejšega, a kmalu zatem utihnil.

S težkim srcem sem poslušala, kako je s tihimi koraki prišla do umivalnika. V strahu sem čakala na odprtje pipe. S tihim glasom je nekaj mrmrala. Bila je pesem. Bolj žalostna od tiste, na katero je plesala. Očitno jo je pomirila. Deklica je odprla pipo. Po nekaj sekundah sem skupaj z drugimi kapljicami pritekla iz območja cevi. Za nekaj sekund sem obležala na dekličinih rokah. Izgledala je stara okoli petnajst let, njen obraz je bil rdeč od joka. Še vedno si je mrmrala pesem. Moje telo je spet oblila neizmerna žalost. Deklica se mi je zasmilila, ni si zaslužila takšnega obravnavanja. Mogoče pa ljubezen ni vedno le topla.

Moje misli o deklici je prekinilo to, da sem spet bila v odtočni cevi. Padala sem v globino. To vznemirjenje mi je prijalo, nisem želela biti žalostna zaradi nekega

dekleta, čeprav sem si globoko v sebi želela, da bi se vse dekličine težave razgradile, da bi spet vsa srečna plesala. Padala sem in padala, dokler nisem zopet prišla do kanala. Zatisnila sem oči ob mislih na deklico in zaspala.

Verjetno sem res dolgo spala, saj sem očitno zamudila dogajanje v čistilni napravi in se znašla v ponovni uporabi.

»Zbudi se!« je zašepetal nežen glas. Odprla sem oči in zagledala, da sem v kadi.

»Kaj je?« sem vprašala kapljico, ki me je poskušala prebuditi.

»Mislila sem, da si mrtva, saj že tako dolgo spiš,« je odvrnila. »Tisti deček se ves čas igra z nekim avtom. Pazi, da te ne poškoduje,« mi je zaskrbljeno prigovarjala.

»O, hvala za opozorilo,« sem v rahli zadregi odvrnila. Deček, ki se je zdel kapljici nevaren, se je meni zdel prav prikupen. Po mojih izkušnjah, bi mu dala okoli tri leta. Z avtom je drvel po kapljicah, ki so kričale od strahu. Ljudje nas ne slišijo, kar ima svoje dobre in slabe plati. Nihče si namreč ne želi slišati jeznih kapljic, verjemite! Moje misli je zmotila kapljica, ki me je prebudila: »Kako ti je ime?«

Kaj naj ji rečem? Naj ji povem, da nimam imena? Skomignila sem z rameni in ji dovolila, da si misli, kar si hoče.

»Torej nimaš imena?« me je vprašala še enkrat.

Prikimala sem.

»Zanimivo, moje ime je Adelisa,« je povedala.

Bila mi je kar všeč, saj vame ni več drezala zaradi mojega imena. V sobo je pritekel velik pes. Deček se ga je zelo razveselil. Pes je skočil v kad in dečka začel lizati po obrazu. Vse kapljice so začele kričati, bilo je kar precej dramatične. V sobo je vstopila še neka starejša oseba, ki se je ob pogledu na prečudovit dogodek pričela smejati. Odkimala je z glavo in stopila do kadi. Odprla je čep in vse nas je spet posrkalo v odtok.

Padale smo in padale. Pot se je končala s tem, da smo se znašle v potoku. Ta je vodil do parka. Bil je okrašen z lučkami. Izgledal je pravljичno. V njem so otroci tekali in se smejali. Zaljubljeni pari so se držali za roke in obdani z ljubeznijo gledali drug drugemu v oči. Ljudje, ki so prišli v park, so imeli verjetno čas za odmor ali počitek od svojih težav.

Na klopci ob potoku je sama sedela neka deklica. V rokah je držala zvezek. Vanj je nekaj risala. Želela sem videti, kaj riše. Ob njej nismo ostale dolgo, saj je potok tekel naprej, ni čakal, da bo deklica končala z risanjem. Plule smo kot svobodne ptice, ki

letajo po nebu. Ob potoku je bilo zdaj ogromno ljudi. Gledali so v vodo. Nekateri so imeli roke v žepih, spet drugi so bili objeti v toplih rokah drugega. Najbližje potoku so stali otroci, ki so v rokah držali ladjice. Na njih so imeli postavljene svečke. Postavili so jih v potok in ladjice so plule med nami. Potok je tekkel naprej in v daljavi sem lahko slišala veselo vzdušje otrok in ljudi, ki so postavili ladjice v potok. Zastrmela sem se v nebo. Na njem ni bilo oblakov. Bile so le zvezde. Luna je sliko temno modrega neba le še bolj izpopolnila. Strmela sem v nebo, ko se je na njem pojavilo ogromno lampijonov. Na mojem obrazu se je spet pojavil nasmeh.

Včasih se ljudje preveč obremenjujejo s težavami in ne znajo ceniti vsakega lepega trenutka. Ne znajo ceniti sreče ter se te zavedajo šele, ko je mimo. Moja zgodba se je končala hitro. In smešno. Do potoka je namreč pritekel nek pes, se zastrmel v vodo in jo popil požirek vode, v kateri sem bila tudi jaz.

Srečna sem, da sem na svoji poti doživela toliko različnih dogodivščin, ki so razširile moj pogled na svet.

Sara Renko, 8. b

Natečaj Možgani in telo

Moja kitara – za možgane in telo

Moja najljubša dejavnost je igranje kitare. Zanj sem se verjetno odločil zato, ker sta na ta inštrument prej igrala že moja mami in starejši brat. Poleg njiju sta v moji družini po mamini strani tudi babica in dedek igrala inštrument, in sicer violino. Kar se mi zdi še pomembnejši razlog, da rad igram na ta inštrument, pa je, da mi gre kar dobro od rok. To me spodbuja, da se potrudim več vaditi in se tako še več naučiti. Igranje kitare name vpliva zelo pozitivno, saj krepi mojo vztrajnost. Na primer, ko mi ne uspe zaigrati ali že samo držati kakšnega težkega prijema, vseeno vztrajam in se še naprej trudim. Ta veščina mi pomaga tudi v vsakdanjem življenju, ker je tam tudi pogosto treba vztrajati in vztrajati. Na mojo vztrajnost vpliva tudi to, da že ob samem igranju nanjo čutim sprostitvev telesa, predvsem ob tistih mirnih, kdaj pa tudi

agresivnih zvokih, ki jih izvabim iz nje. Včasih že, ko jo samo vidim, začutim zvoke in ritem, ki se jih sliši, ko nekdo ubira strune.

Poleg dobrih in prijetnih stvari me včasih igranje kitare lahko razjezi, znervira ali pa mi celo povzroči fizično bolečino. To se mi zgodi, ko mi ne uspe dovolj dolgo držati določenega prijema. Ali pa takrat, ko niti ne morem sestaviti pravega vrstnega reda prstov na levi roki, kaj šele, da bi ga lahko držal. A na srečo se to dogaja vse redkeje, saj postajam vedno spretnejši.

Pogosto pa mi kitara pospeši kreativno razmišljanje. To se zgodi takrat, ko mi kakšnega takta ne uspe zaigrati pravilno in si izziv poenostavim tako, da najdem drugo pot okoli ukazov, ki mi jih dajo note. Včasih malo spremenim vrstni red prstov ali pa kakšen prst postavim na vrat kitare hitreje kot druge. Včasih pa na malo manj kreativen način samo vprašam mamo. Ona skoraj vedno ve, kateri način igranja je boljši, kateri pa slabši. Če pa še ona ne ve, imam na voljo še pravega učitelja za kitaro, ki vedno ve, kaj je prav in kaj ne.

Igranje kitare spodbuja mojo kreativnost tudi na povsem drugih področjih, ki z igranjem kitare sploh niso povezani. Kadar igram skladbo, ki jo že obvladam, me to pošlje v posebno stanje sprostitve, kjer več ne razmišljam o notah in prijemih. Tam razmišljam o drugih stvareh, izzivih, nalogah. Tako pogosto dobim zelo dobre ideje za kakšno predstavitev za slovenščino ali geografijo. Drugič pa mi med igranjem uspe v glavi rešiti matematičen račun, ki ga prej nisem znal. Taki primeri so dokaz, da mi kitara pomaga pri veliko drugih stvareh.

Ko igram na kitaro, je običajno zelo prijetno. Telo se sprosti in nekako zmehča. Ko pa mi kdaj ne gre od rok in se počutim slabo, gre telo v neke vrste čuden krč. Takrat se lahko zelo razjezim in se hočem kitare čim prej znebiti.

Vendar se kmalu spet vrnem k igranju nanjo in če mi uspe, se počutim še bolje, kot če bi mi uspelo že prvič. Tak uspeh mi res poveže vse dele telesa med seboj. Zdi se mi, kot da moje roke oziroma prsti igrajo možganom, njim se pa to zdi sproščujoče in mirno. Zato v prste pošljejo signal, da je prijetno in tako prsti samo še bolje igrajo.

Edo Firm, 6. b

Natečaj Mozirje

MOZIRJE

Lepota Mozirska, prelepi naš kraj,
lahko pa obiščeš Golte ali Gaj.
Poleti v Gaju rožce cvetijo,
pozimi pa lučke gorijo.

Če želiš biti športno aktiven,
lahko Golte presmučaš s smučmi,
lahko pa podaš se v breg s sanmi.

Lahko se sprehodiš iz doline do vrha,
nato pa s kolesom spustiš se do trga.
Od tam v Lesniko na jabolčno pito,
potem pa v Polonco na slastno kremšnito.

V kulturnem domu je včasih predstava,
v galeriji je vedno kakšna razstava,
v knjižnici čaka vas knjiga ta prava.

Če pa še rabiš kakšno idejo,
oglasi se v TIC-u, tam vse ti povejo.

Kaja Budna, 6. b

MOZIRJE

Tam, kjer se razprostira Savinjska dolina,
dežela je res prav zelo fina.
Ko prideš v Mozirje, ne moreš oditi,
ker tu se skrivajo res najlepši miti.
Mozirskega gaja res ne moreš kar preskočiti,
saj tu je treba rožice častiti.
Če pogledaš v višave, vidiš Golte,
kjer ni lepše je planjave, ko prideš v goste.

Črt Skok, 6. b

Iskanje primer – pesniških sredstev

Srečen kot zaljubljen par.
Srečen kot otroški pogled.
Srečen kot babica s kavo v roki.

Lep kot polje tisočerih cvetic.
Lep kot oaza v puščavi in jasno nebo nad nami.
Lep kot jutranja zarja.
Lep kot dehteča lilija.
Lep kot razburkana morska gladina.
Lep kot prvi jutranji žarek, ki te poboža po licu.

Črn kot črno je večerno nebo.
Črn kot čnilo v peresu.
Črn kot premog pod nami.
Črn kot gumb na pižami.
Črn kot globina oči.

KAKŠEN BI BIL SVET BREZ GLASBE?

Življenje bi izgubilo smisel.
Življenje me ljudmi bi zamrlo.
Zavladala bi otožnost.
Preplavila bi nas tišina.
Na zabavah bi bilo pusto.
Pomahali bi v slovo morju melodij.
Ljudje bi ostali brez plesa.
Hrepeneli bi po skakanju z lestvice na lestvico, iz note na noto.
Pluli bi po morju izrečenih besed brez melodije, ki bi nas poganjala.
Zvečer bi otožno opazovali svet čez okno.
Bi bila brez znanja španščine.
Domača naloga bi se morala narediti sama.

Ajda Oblak, Tjaša Veber, 9. a

